

[Otto Mørch.]

på konsekvenserne af lovgivningen fra 1967. Vi håber, at den samme opfattelse gør sig gældende i andre ansvarlige partier her i tinget. Jeg finder, at det har man simpelt hen en forpligtelse til også af samfundsøkonomiske grunde.

Jeg skal anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling.

Brøndsted (V):

Venstre er for det første overrasket over dette lovforslags fremkomst. Vi mente egentlig, at statsministeren havde visket tavlen ud og dermed også det foreliggende lovforslag, at forslaget var stillet i bero og således ikke kunne komme til første behandling.

Men vel, vi har nu lovforslaget liggende, og bag dette forslag gemmer der sig historien om en arbejdsløshedskasse, der ville gå egne veje uafhængigt af arbejdsløshedslovens bestemmelser af 22. februar 1967, uden statsanerkendelse og uafhængigt af statens regler for kontingentstørrelse, og som uden solidaritetsfølelse ønskede at dyrke egne interesser, samle mange såvel tjenestemænd som deltidsansatte, så forbundet og kassen kunne vokse i medlemstal og i formue.

I 1967 måtte de kommunalt ansatte vurdere, at arbejdsløshed ikke var et problem for dem, det var andres problem i givet fald. De, der var i kommunal tjeneste som tjenestemænd eller ansat på andre vilkår som plejere, portører, kommunale rengøringsassistenter osv., var ikke truede. Det var ikke forbundsledelsen, det skal da siges, der faldt for fristelsen til at spille hasard, men det var medlemskredsen ved en urafstemning.

Spekulationen syntes også i starten at have været rigtig. Medlemstallet steg fra de godt 30.000 til over 60.000, tjenestemændenes antal faldt til 15 pct., og kontingentet kunne holdes nede, meget langt nede, i forhold til andre arbejdsløshedskasser. Kassen og forbundet blev blandt de rigeste trods det lave kontingent.

Tidernes ugunst har nu også ramt Kommunalarbejdernes Arbejdsløshedskasse i Danmark, og det må alle naturligvis beklage. På grund af 916 arbejdsløse pr. november 1975 er formuen slugt og erstattet af en ret så betydelig gæld på 13 mill. kr. og en udgift på 55 mill. kr., hvis situationen

ikke forværres. 55 mill. kr. pr. år vil påhvile kassen, og det vil bevirke en gældsstiftelse på 30 mill. kr. pr. år. Spekulationen i urafstemningsresultatet slog fejl.

At den ansvarlige ledelse i denne situation søger til arbejdsministeren om dispensation for § 80, stk. 1, i lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v. er en naturlig vej at gå for en ansvarlig ledelse.

Det ville være lettest, om der kunne ses bort fra kravet om 4 års karenstid for arbejdsløshedskasser, der én gang har haft statsanerkendelse, men som i spekulativt økonomisk øjemed melder fra uden tidsfrist og så atter melder sig ind for at få alle fordele tilbage.

Dette lovforslag viser, især i bemærkningerne, forbundsledelsens dygtighed og arbejdsministerens svaghed. Ministeren kan ikke mene — jeg tager et citat fra bemærkningerne:

„... at begrundelsen for bestemmelsen ikke holder stik under de helt ændrede forhold for Kommunalarbejdernes Arbejdsløshedskasse, navnlig den afgørende ændring i medlemskredsens sammensætning“.

Denne ændring, denne vækst og sammensætning, var jo formålet med at frasige sig statsanerkendelsen. Spekulationen slog jo netop til. Medlemskredsen fik de fordele, der var tilsigtet. § 80 er netop indsat for at hindre usolidarisk spekulation. Sagen er dermed blevet principiel.

Nu vil ministeren have § 80 helt væk, og jeg forstår ikke ministeren. Hvad siger andre arbejdsløshedskasser til dette? Enhver ledelse af en arbejdsløshedskasse vil, når konjunkturerne er til det, i fremtiden kunne handle derefter, melde sig ud, når det er højkonjunktur, og, når mørke skyer toner frem, altid vende tilbage. Det går ikke, hr. minister, lovgivningsmagten må have sine overordnede principper. Dette er mere end et spørgsmål om økonomi: Hvor er moralen, hvor er solidariteten, hvis fejlslagen spekulation og ambition til egen fordel og mangel på sammenhold i arbejderbevægelsen af lovgivningen kan retfærdiggøres ved et penestrøg over en enkelt paragraf i et lovgivningskompleks?

Venstre indser situationens alvor for arbejdsløshedskassen og dens medlemmer og indser ubehagelige konsekvenser for samarbidsparterne og for solidaritetsforpligtelser,